

PIENI PUUKELLO

4/2018

KARJALAISEN OSAKUNNAN JÄSENLEHTI VUODESTA 1916

“Alas katsoo, ylös ajattelee.”

– Joensuulainen sananlasku,
Kansanrunousarkisto

PIENI PUUKELLO 4/2018

- 4 Pääkirjoitus
- 5 VaraQ-palsta
- 6 Osakunnat 375
- 7 Hengellisiä tekstejä karjalaksi
- 9 Hetkiä Hollannissa
- 14 Kielletty aikuisviihdesivusto
- 16 Jaaritelma
- 18 “Koska kesäretki Utrechiin?”

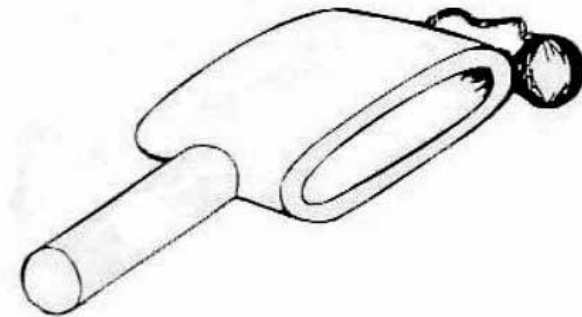
PÄÄKIRJOITUS

Valo vähenee. Kun iltapäivällä lähdän luennolta, alkaa jo hämärtää. Vuosi lähenee loppuaan. Pian onkin taas aika miettiä, täyttivätkö mahdolliset uudenvuodenlupaukset. Toteutuiko projekti ”new year, new me” vai täytyykö se siirtää tulevalle vuodelle?

Pian on jo joululoman aika. Se tuo toivotun tauon opiskeluun. Kun syksy on kulunut pitkälti opintojen parissa, on hyvä hengähtää välillä ja ehkä jopa hetkeksi irrottaa ote tekeillä olevasta kandista. Hyvää joulua ja parempaa uutta vuotta kaikille!

Osakunnalla uuden alun aika lähenee taas, koska virkojen vaihtuminen on alkanut. Tuntuu erikoiselta miettiä, että vastahan ne vaihtuivat. Mutta kaipa aika vain kuluu aina vain nopeammin ja nopeammin. Vuodet vaihtuvat ja me yritämme pysyä siinä mukana.

Alina Riionheimo

VARAA

Asenne ratkaisee monessa asiassa ja varsinkin uusien ongelmien edessä. Tai haasteiden, miten vain niitä asioita haluaa nimittää. Uuden edessä lopullista tietoa ei tarvitse olla heti käsillä. Asia on yleensä suurelta osin jo ratkennut, kunhan keksii, mikä kysymys oikeasti pitää ratkaista. Oikean kysymyksen löytämiseen tarvitaan asennetta lähestyä ongelmaa sopivalla tavalla, askel kerrallaan. Tällä asenteella voi lähestyä ongelmaa kuin ongelmaa ja edetä kohti ratkaisua. Kaikki ongelmat eivät koskaan pääty järkevään ratkaisuun, mutta suurinta osaa ongelmista kannattaa vilkaista. Yliopistoissa ja muissa korkeakouluissa ja etenkin osakuntatoiminnassa voi halutessaan kehittää asenteen alkaa purkaa ongelmaa kuin ongelmaa askel kerrallaan ilman että luhistuu ylitsepääättömältä tuntuvan tilanteen edessä. Tällaisen lähestymistavan oppiminen ei todellakaan vaadi minkään tietyn alan valintaa, kyse on enemmän henkilökohtaisista ominaisuuksista ja halusta kehittyä.

Edellisen kappaleen abstraktista höpinästä siirrytään opetusosioon. Näillä osakuntavuosilla uskallan jo tehdä niin. Tässä siis yksi hyödyllinen ja käytännönläheinen vinkki kaikille. Älkää ihmetelkö, jos joskus huomaatte olevanne asemassa, jossa olette viisain ja kokenein henkilö tekemään päätöksiä. Se voi olla hieman hämmentävää, varsinkin silloin kun täysin oikeaa vastausta ei ole ehkä kellään. Mitkään säännötkään eivät taivu joka asiaan. Loppujen lopuksi sitten vain pokkana arvataan oman tuntemuksen pohjalta sopiva ratkaisu ja jatketaan eteenpäin. Tämä vinkkinä muun muassa ensi vuoden osakuntaneuvostolle.

“Varakuraattorin tehtävänä on avustaa kuraattoria tehtävissään ja toimia kuraattorin sijaisena hänen ollessaan estynyt”
- Karjalaisen Osakunnan virkailijaohjesääntö

Varakuraattorinne Heikki Karvinen

Osakunnat 375

Syksyisenä perjantaina 26.10.2018 järjestettiin Teknologiföreningenin tiloissa Otaniemessä Osakunnat 375 -juhlaa. Kyseessä oli tapahtuma, jonka tarkoituksena oli juhlistaa Helsingin yliopiston osakuntien pitkää ja arvokasta taivalta. Olen ollut tämän vuoden OYV:n eli Osakuntien Yhteisvaltuuskunnan hallituksessa, ja tämä gaala oli päävastuullani tänä vuonna. Vuosi hallituksessa on ollut pitkä, mutta antoisa, ja Osakunnat 375 olikin mieletön loppuhuipentuma omalle hallituskaudelle.

Teknologiföreninginille, eli tutummin Täffälle, saapui 200 osakuntahenkistä juhlijaa, ja paikalla oli Helsingin ja Aalto yliopiston osakuntalaisten lisäksi vieraita myös Turun, Tampereen ja Oulun yliopistojen osakunnista, sekä edustajia Uppsalan Kuratoskonventista ja Lundin Kuratorskollegietista. Paikalla oli myös Helsingin yliopiston uusi rehtori Jari Niemelä sekä Aalto yliopiston vararehtori Petri Suomala.

Ilta sujui nauttien ruoasta, puheista ja musiikista, mutta myös ihanasta osakuntaseurasta. Koska teimme OYV:n kanssa tämän juhlan osakuntalaisina teille kaikille osakuntalaisille, oli mahtavaa nähdä kaikkien nauttivan, ja ennen kaikkea arvostavan osakuntia. Illan viimeisenä puheena saimmekin kuulla oman osakuntamme emeritus kuraattori Pekka Torvisen puheen ystävyydestä. Osakunnat on tuonut varmasti monelle meistä elinikäisiä ystäviä ja jopa elämäkumppaneita, joten osakuntien mahdollistamaa ystävyyden voimaa on siis turha väheksyä.

Oli ihana päästä toteuttamaan Osakunnat 375 -juhlaa, sillä se loi uskoa siihen, että osakunnat pärjäävät ja pyrkivät jatkamaan omia perinteitään vielä toisetkin 375 vuotta. Vaikka tuore HYY:n edustajistovaalitulos olikin osakunnille pettymys, haluan silti uskoa meihin kaikkiin osakuntalaisiin. Me olemme se kantava voima, joka pitää osakunnat hengissä.

Hengellizii tekstoi karjalakse

Der Verfall der sprachlichen Vielfalt ist die größte Bedrohung für das Erbe der menschlichen Kultur.

تدهور التنوع اللغوية هو اكبر خطر يهدد تراث الثقافة البشرية.

Разпад языкового разнообразия является самой большой угрозой для наследия человеческой культуры.

Malittu Suomen Tazavallan iččenäžyspäivänny

Hospodi Iisus Hristos, mejän Jumal, Sinä piäličimiäräzen armon da hyväsydämelližyön Jumal! Sinun armo on miärätöi da suvaičendu ristikanzoih näh on yhty syvä kui pohjatoi meri. Sinun suuruon edeh myö langennemmo da sualoittominnu sluužijoinnu nygöi varavos da säräitykses alistunnuzinnu kannammo passibuo sih valdivollizeh vällyöh näh, kudaman olet Suomen rahvahale andannuh. Sinule, Hospodile da Hyvyönludijale, myö čestii da passibuo julgisanommo, Sinule yliständiä pajatammo da langennemmo Sinun ies da ielleh passiboičemmo Sinuu da alistunuzinnu molimmokseh Sinun iäretöindy da sanoil kuvuamatoindu hyväsydämellizyitty.

Muga kui nygöi olet tahtonnuh ottaa vastah Sinule sluužijoin malitut da net armonke täyttiä, anna iellehgi niilöin, kudamat Sinuh uskotah, kaz-

vua pravvakkahas suvaičendas Sinuh da omih lähimäzih näh, eistyö kaikis hyvyzis dai ottua vastah Jumalan annetut nerot. Vardoiče Sinun pyhiä uskojakundua, kogo mejän muadu da netämiä linnua kaikesh pahuos, anna niilöile rauhu da rauhalline elaigu. Anna mejän dostoinnu, Sinuu passiboijen, käyttiä mejän muan kaikičimiäräzekse kehittymizekse da ylen äijän Sinun valdukunnan nostamizekse netämiä kanzallistu vällytty, kudaman Sinä olet armosmeile andannuh.

Da anna ainos passiboija Sinule da ijäniguzele Tuatale i kaikis pyhimäle, hyväle da yksiolendolizele Hengele - yhtes olendos ylistettäväle Jumalale - anna sanoin passiboija, anna virzilöinke ylistiä Sinuu. Kunnivo olgah Sinule Jumal, mejän Hyvänruadai, ilmazen ijän. Amin'

Pyhän Tuatan Iivan Kuldusuun äjännpäivän sanat

Hristos nouzi kuollielois!
Se, kudai on oigeimieline da suvaiččou Jumalua, iloikkah täs hyväš da miel-
dy-ylendäjäs pruazniekas.
Kudai on oigeimieline palvelii, tulgah hyväš mieles oman Hospodin iloh.
Kudai on pyhitännyh, ihastelkahes palkas.

Kudai on enzymäzes čuasus ruannuh, ottakkah tänäpiän vastah oigevuon-
mugahine sualo.
Kudai tuli kolmanden čuasun jälgeh, ilol pruaznuikkah.
Kudai tuli kuvvenden čuasun jälgeh, älgäh varakkah ni yhty: Niken ei jiiä paiči ni mis.

Kudai hätkestyi yheksändeh čuassuh, tulgah keräle häigi, ni yhty ebäilemät-täh.

Kudai tuli muga myöhäh, kui yhten-deltostu čuasul, älgäh kandakkah huoldu omas hätkestymizes sen täh, gu Hospodin on ylähyölline.

Häi vastuau i jälgimäzen muga kui i enzimäzengi.

Häi andau huogavuo muga yhtenden-tostu čuasun ruadoniekale muga kui enzimäzesgi čuassu ruannuole.

Jälgimäzen Häi armastau da enzimä-zes pidäy huoldu:

Netämäle Häi andau, nečele lahjoit-tau.

Häi ottau vastah ruavot da aigomuk-sengi kaččou hyväkse.

Häi andau arvon ruavole da aigomus-tugi häi passiboiččou.

Muga tulgua kaikin Hospodin iloh.

Muga enzimäzet kui toizetgi, ihastel-kuattokseh pruazniekas.

Bohatat da köyhät, pidäkkiä hyviä mielder toine toizenke.

Pyhittäjät da välinpidämättömät, kun-nivoikkua netämiä päiviä.

Työ, kuduat pyhitittö, da työ, kudamat etto pyhitännyh, pidäkkiä hyviä miel-dy tänäpäin.

Stolal on äijy, syögiä bohattuos.

Älgäh niken lähtekkäh iäre nälläs sen täh, gu pruazniekkuveruo on äijän.

Pidäkkiä hyviä mielder oigeimieližyön bohattuos.

Pidäkkiä hyviä mielder vieron pruaz-niekas.

Älgäh niken voiveroitakkah hädiä sen täh, gu yhtehine valdukundu on jiiävinnyhes.

Älgäh niken varakkah kuolendua sen täh, gu Spuassan kuolendu on meijät piästännyh.

Kuolendan hantuzis olii kuadoi kuo-lendan.

Tuonilmazih heittyjes häi hävitti kuo-lendan valdukunnan.

Häi hävitti sen, kudai oli hänen omua lihua oppinuh.

Da netämiä vuottajes Isaija kirguit da sanoi:

Kuolendan valdukundu kuadui vasta-tes Sinuu alahan.

Se kuadui da muga se hävitettih.

Se kuadui da se suatettih huigavoh.

Se kuadui da muga se kuoletettih.

Se kuadui da muga se menetti oman valdan.

Se kuadui da pandih čieppilöih.

Se otti rungan, no vastai Jumalua.

Se otti muan čuuruu, no vastai taivas-tu.

Se otti, midä nägi, a kuadui sih, midä ni nähnyh ei.

Surmu, kus on sinun piidoi?

Tuonela, kus on sinun voitto?

Hristos nouzi kuollielois da hävitti sinun väin.

Hristos nouzi kuollielois da karut hävittih.

Hristos nouzi kuollielois da elos haldivoiččou.

Hristos nouzi kuollielois, eigo niken kuolluh ole havvas.

No Hristos on nostatettu kuollielois, uudine kuolendu-uneh uinonnuzien joukospäi.

Hänele olgah kunnivo da valdu ilma-zen ijän.

Amin'

HETKIÄ HOLLANNISSA

Kesällä minulle tarjoutui tilaisuus käydä pitkästä aikaa naapurimaita kauempana ulkomailla. Matkasin emeritakuraattoripuolisoni Outin kanssa Alankomaiden Utrechiin. Siellä majoituksen meille tarjosi Savolaisen osakunnan emeritakuraattori Annamari. Kaupunkilomalla uudessa maassa huomioni kiinnittyi monenlaisiin yksityiskohtiin, joista osasta lyhyesti ohessa.

Ennen vieraalle maalle astumista sananen lentomatkailusta: Olin ennen tätä kesää viimeksi lentokoneen kyydissä vuonna 2005, joten kokemukset kyseisestä matkustusmuodosta olivat jo jokseenkin utuisia. Muistin lähinnä miltä tasainen pilviaava näyttää yläpuolelta katsottuna ja lentokoneen sisällä vallitsevan vaalean ahtauden.

Tällä kertaa lentokenttäjärjestelyt ja lennolla oleminen nostivat mieleeni vaikutelman hammaslääkärikäynnistä tai jostakin muusta kliinisestä, tarpeellisuudestaan huolimatta vähemmän

mieluisasta kokemuksesta. (Tietysti siinä missä lääketiede on hyväksi ruumiille, on lentomatkailu pahaksi maailmalle...) Matkan aikana yläilmoista avautuva näkymä oli kuitenkin yhtä lumoava kuin muistinkin – poutapilvistä löytyy loputtomasti kauneutta ja muurahaismittakaavaan kutistettu maanpinta on kiehtova näky.

Perillä Hollanti osoittautui ensivaikutelmiltaan mielikuvien mukaiseksi: Tasainen, tiiviisti asutettu maa, jossa horisonttiin jatkuvien alavien peltojen keskellä kylät ja kaupungit kohoavat maltillisesti. Moderni rakennuskanta tuo mieleen Pohjoismaat (brutalismin on rusikoinut kumpaakin seutua). Hieman vanhempi rakennuskanta kadunlaitaan rajautuvine pitkin rivitaloineen saa ajattelemaan Isoa-Britanniaa ja vanhimmat rakennukset ovat ehtaa Keski-Eurooppaa.

Seutujen alavuus muistuttaa välillä konkreettisesti, miten herkässä asemassa Alankomaat ovat merenpinnan

suhteen. Mieleeni jäi etenkin junamatkan varrelta kanava, joka oli koko pinnaltaan ainakin viisi metriä ympäröivää seutua korkeammalla. Sen vieressä suuret pellot lehmineen ja lampaineen loivat erikoista ”teollista idylliä” valtavien maatalouslaitosten ja kaupunkien brutalistitornien kohoillessa taivaanrannassa.

Polkupyöriä Hollannissa riittää. Vaikka asiasta oli hyvin tietoinen, pyörien määrä oli silti alkuun hämmäntävä kokemus. Kaupunkien kaduilla tulvii kaksipyöräisiä sekä aaltona että tasaisena virtana kulki minne tahansa. Jopa polkupyöräpoliiseja partioi keskustoissa. Pyöräilijöiden keskellä sinkoilee myös runsaasti mopoja. Oli alla mopo tai polkupyörä, juuri kenelläkään ei ole kypärää päässä. Ei edes poliiseilla. (Itse asiassa näin reissun ainoan kypärän ohimennen paikallisella Helvetin enkelien jäsenellä.)

Kaupungeissa polkupyörille on erotettu oma autotiestä irrallinen kaistansa – usein jopa kapeilla keskiaikaisilla kaduilla. Ratkaisu vaikuttaa toimivan, etenkin kun se yhdistyy kattavaan asu-

tuskeskuksien väliseen junaliikenteeseen. Ei ihme, että moni cityvihreä on Alankomaissa myös kateudesta vihreä. Eihän maassa ole edes ylämäkiä matkajaan kiusaksi!

Pyörämaan menopeleistä havaitsee yleisesti ottaen kaksi asiaa: Useimmissa polkupyörissä on etutarakka tavaroiden kuljettamiseen ja huomattava osa liikenteessä olevista pyöristä on kunnoltaan, niin sanoisinko ”rapeita”. Tukeva etutarakka vaikuttaa mainiolta keksinnöltä ja täytyy ihmetellä, miksi se on Suomessa niin harvinainen. Hollantilaisilla on lisäksi tapana sitoa nippusiteillä etu- tai takatarakkaan iso muovi- tai puulaatikko tavaroiden kuljettamisen helpottamiseksi.

Tietysti on ilmeistä, että arkiseen kulkemiseen pyörää käyttävä ei ole asenteeltaan polkupyöräharrastaja, mutta silti ruosteisten pyörien määrä yllätti. Enkä viittaa vähäisiin ruostetahroihin, vaan ”nostettiin Pielisjoesta” -tason rappioon. Hyvin (äänekkäästi) ketjuilta ja vajereiltaan ruosteisimmillakin pyörillä ihmiset kuitenkin kulkivat pit-

kin katuja, eli hylätyistä menopeleistä ei ollut kyse. Ruostekasat ovat kaiketi turvassa polkupyörävarkailta, mutta jarrujen osalta polkija lienee ”herran hallussa”.

Valtionkirkollisesta maasta saapuvalle Hollannin uskonnolliset olot ovat hämmentävät, mikäli niihin ylipäänsä kiinnittää huomiota. Uskonto on nimittäin helppo ohittaa pitkälle maalistuneessa yhteiskunnassa. Utrechtsa turistin silmä kiinnittää silti usein huomionsa kaupungin moniin, suuriin kirkontorneihin. Domtoren kaupungin keskustassa kerää erityisesti huomiota 112 metrillään ja goottilaisella arkkitehtuurillaan.

Historialtaan Hollannin uskonnollinen tilanne on hyvin erilainen kuin pitkään tiukan keskusjohtoisen ja sitä myötä valtiokirkollisen Suomen. Utrechtsa seudun vauraus manifestoituu komeina kirkkoina, mutta lähempää tarkastellen huomaa, ettei moni kirkko ole

enää uskonnollisessa käytössä. Yhdestä löytyi turistikahvila, toinen oli muutettu kokonaan asunnoiksi ja löytyipä eräästä peräti – vallan mainio – baari. (Maukkaat belgioluet ovat muuten naurettavan edullisia Hollannissa.) Suomalaisittain tämä on erikoista, koska ani harva kirkkorakennus kotimaassa on päätenyt sekulaariin käyttöön varsinkaan keskusalueilla.

Muutakin erikoista näkee, kuten kuvainraaston (beeldenstorm) jäljet suurten kirkkojen uumenissa. Ne muistuttavat, että ihminen ei juuri muutu. Historiaa Alankomailla riittää, mutta nähdäkseni maan merkitys Euroopan historialle ei ole erityisen hyvin suomalaisten tiedossa. Hollantilaiset itse vaikuttavat olevan asiasta (hieman pohjoismaalaisiin verrattavasti) vaatimattomia, tai ainakin vaitonaisia. Taidemuseoihin, joilla toki Hollannissa on runsaasti esiteltävää, löytää tiensä paljon helpommin kuin historiallisiin museoihin.

Kesäinen matka Utrechiin oli leppoisaa kaupunkikiertelyä hellesäässä. Hollanti ei eroa radikaalisti Suomesta, vaan tarjoaa omanlaistaan nähtävää hillityllä tavalla. Pitkäaikaisempi oleskelu maassa tarjoaisi erinomaisen tukikohdan, josta käsin kiertää tarkastelemassa myös muuta keskistä Eurooppaa. Pidempi oleskelu tarjoaisi myös enemmän mahdollisuuksia maistella läpi baarien ja lähimarketien kattavaa olut- ja juustovalikoimaa, unohtamatta myöskään Roberto Gelaton erinomaisia jäätelöitä. Nam. (Ja kyllä, kannabiskahviloitakin tunnetusti löytyy. Se puuha ei kiinnosta, joten piipahtamatta jäi. Pilvenveikot kuuluvat pitävän paikkoja turistihelvetteinä.)

Lopuksi lienee syytä tuoda esille, että Utrechtissa on vanha ja arvostettu

yliopisto, jonne on mahdollista päästä vaihto-oppilaaksi – tai tutkijaksi. Näinä suomalaisen yhteiskunnan aivovuodon aikoina kun yhä useampi tuntuu karkaavan kaukomaille olosuhteiden pakosta. Pakko tai ei, Hollanti ei ole hullumpi paikka piipahtaa.

KIELLETTY AIKUISVIIHDESIVUSTO

Sain uusimman päivityksen myötä puhelimeeni ruutuaikasovelluksen. Uusi ominaisuus tuli kuin vastauksena juuri törmäämäni ongelmaan: samaisella viikolla olin yrittänyt vaihtaa sim-korttiani ikivanhaan halkooni kokeillakseni kuukauden älypuhelitonta elämää. Kävi kuitenkin ilmi, että yhteystietojen siirto puhelimelta sim-kortille ei nykyisin enää olekaan mahdollista puhelinnumeron ja nimen lisäksi yhteystietoihin nykyään liittyvien muiden tietojen takia. Projekti jäi lopulta kesken, sillä monen sadan puhelinnumeron näpyttely laitteelta toiselle ei tapahtunutkaan aivan yhden vessareissun aikana - etenkin kun omaa verrattain rivakasti toimivan suolen.

Viikon päästä päivityksen lataamisesta sain ensimmäisen ruutuaikaraporttini, joka nosti pinnalle säännöllisesti potemani ahdistuksen siitä, kuinka elämäni valuu käsistäni ja käteni ruumiistani mokomaan laitteeseen. Vaikka luulen, että saamani minuuttimäärät eivät ole pahimmasta päästä, kuitenkin vuosittaisena tai vuosikymmenisenä kertymänä aikamäärät alkavat ahdistaa, etenkin kun niitä kasvattaa jokin jonka en syvällisellä, tai oikeastaan millään tasolla koe parantavan onnellisuuttani tai tukevan ihmisenä kasvamistani.

Jonkin aikaisemman älylaiteahdistushetken aikaansaamassa tomeruuden tilassa poistin puhelimestani Facebook-sovelluksen toivoen, että se vähentäisi satunnaista selaamistani. Olin erinomaisen väärässä. Sen lisäksi, että kävin Facebookissa selaimen kautta aivan yhtä usein, myös ärsyynnyin sivun hitaudesta ja toimimattomuudesta. Kuitenkin, kai-

ken älylaitteita kohtaan kerryttämäni vihan ja epäluulojen vastaisesti juuri puhelimeni toi minulle ratkaisun, joka ainakin toistaiseksi on osoittautunut äärimmäisen toimivaksi.

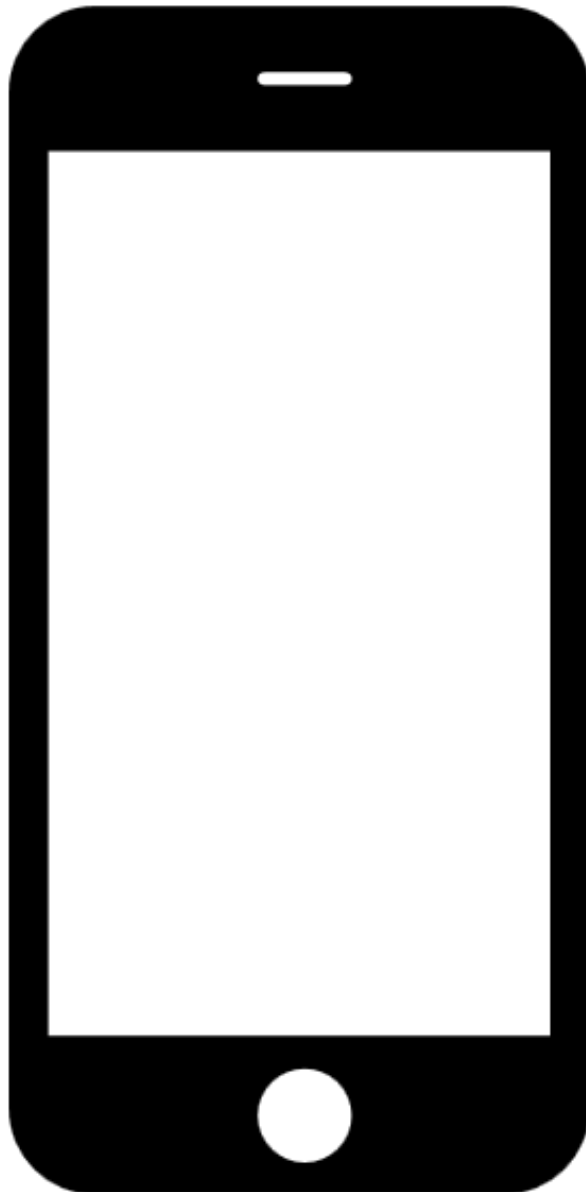
Etsimäni ratkaisu löytyi lastenosastolta: kohdasta, josta vanhemmat voivat rajoittaa jälkikasvunsa (tai joissakin tapauksissa ehkä toistensa) pääsyä aikuisviihdesivuille. Poikaystäväni lisäsi siis puhelimeeni kiellettyjen aikuisviihdesivujen listaan Facebookin. Mietimme, pitäisikö sivu laittaa vielä salasanan taakse, mutta vielä en ole niin kipeästi virtuaaliyhteisöäni tarvinnut, että olisin jaksanut nähdä vaivan muuttaa asetuksia ennen varsinaiselle sivulle pääsyä, joten salasanaa ei toistaiseksi ole tarvittu. Tähän pisteeseen sitä siis on tultu: joudun mekaanisesti rajoittamaan omaa toimintaani, kun en muutoin pysty hiltsemään jatkuvan uuden, nopean ja lyhyen tiedon janoani. Mutta minkäs teet, liha kun on heikko.

Poistin samalla rysäyksellä puhelimestani myös sähköpostin, Messengerin ja kaikki uutisovellukset. Nyt olen siis elänyt jo muutaman päivän ajan elämää, jossa en jatkuvasti tiedä, mitä maailmalla tapahtuu, mitä ystäväilleni kuuluu tai kuinka monta vastaamatonta sähköpostia minua odottaa. Teille, jotka tätä jännityksensekaisin tuntein luette: olen yhä hyvissä ruumiini ja sielun voimissa. Ainoa ahdistus, jota tunnen, on kaikki tätä ennen käyttämäni tuhannet tunnit noihin sovelluksiin, jotka eivät ole tuoneet minulle muuta kuin elämätöntä elämää.

Näiden päivien aikana yksi asia on jo ehtinyt kirkastua tämän muutoksen

myötä. Yksin vietetyn aamupäivän jälkeen olen ensinnäkin uudella tavalla nähnyt, sekä huomannut myös arvostavani sitä, että minulla on kanssaeläjiä: matkalaisia bussissa, käveleviä ihmisiä kadulla, tuttuja kasvoja koulun käytävillä. Täällähän on muitakin! Täällähän tätä elämää on! Maailma, terve, olen tullut takaisin!

En tiedä, onko kokemukseni yleistettävissä – empiirisen tutkimukseni kesto on noin viikko ja otantani yksi ihminen. Kuitenkin sen myötä heitä ajatusleikkinä ilmoille: kuinka jatkuvan vastaanottamisen ja vastaamisen kulttuurista luopuminen muuttaisi kokemustamme ihmistenvälisyydestä ja elämästä?

JAARITELMA

Vuodenvaihteessa päättyy huoneisto-toimikuntapestini ja samalla ”24/7”-kulkulupani poistuu. En enää pääse osakuntatiloihin milloin haluan. Silloin pitää keksiä uusi taukopaikka... Nautin osakuntatilojen hiljaisten arkipäivien äänimaisemasta: Kirjoituskoneen nakutus kimpoilee salin seiniltä, kun istun klubihuoneen pöydän ääressä ja luonnostelen gradukappaleita. Liisankadun aikaiset teeasiat kilahtelevat hiljaa toisiaan vasten kun lasken kupin siemältäuani venäläistä sekoitusta. Lehtihuoneessa seinäkello lyö soinnikkaasti tasaisin väliajoin, olettaen ettei joku luddiitti ole taas sitä pysäyttänyt.

Kuluvan vuoden aikana olen kirjoittanut toisinaan kirjoituskoneella, joka on tarpeeksi pieni, että sen viitsii raahata vaikkapa osakunnalle. Miksi? Kenties vanhoihin mekaanisiin laitteisiin turvautuminen on näin digiaikana teennäistä, leikkiä, mutta leikkiminen on hauskaa. Osaltaan se on irtiotto liian monista yhtäaikaisesti läsnä olevista kytköksistä. Kukapa ei olisi hairahtanut selaamaan Internetiä kun oli tarkoitus kirjoittaa tietokoneella esseitä tai hoitaa muita oleellisia asioita? Toisinaan keskittymistä häiritsee jo tieto siitä, että vain parilla klikkauksella voisi hetkeksi karata haastavan tai turuttavan tehtävän parista sosiaalisen median, pelien tai muun viihteen maailmaan. Kirjoituskoneella sen sijaan keskittyy ainoastaan kirjoittamiseen. Muuhun siitä ei ole.

Vanhan mekaanisen, sähköttömän laitteen viehäytys ei kuitenkaan usein ole sen yksinkertaisuudessa, vaan sen toimintamekanismin avoimuudessa. Kaikki osat ja ennen kaikkea niiden välinen vuorovaikutus ovat heti kuo-

ren alla nähtävissä. Kirjoituskoneen tapauksessa katse voi seurata sormen painalluksesta alkavaa liikerataa laskevien ja nousevien metallisten osien kautta aina paperille, johon muste imeytyy nauhasta kirjasimen iskeytyessä sitä vasten. Tarkemmalla tarkastelulla mekanismin hienoudet ja osiin vaaditun työn määrä paljastuvat. Silti itse prosessi on yksinkertainen, avoin ja selkeä. Siinä on jotain miellyttävää. Lisäksi ongelmatilanteessa syy-yhteydet ovat järjestelmällisellä tarkastelulla hahmotettavissa ilman kattavaa ATK-esoteerista koulutusta laitteen syvempään sielunelämään. Mekanismi puhuu kieltä, jonka ymmärtää.

Vanhan teknologian suurin haaste muodostuu siitä, että maailma kiirehtii sitä soveltavien laitteiden ohi ja jättää ne vaille tukea. Laite, joka on rautaa ja lihasvoimilla liikkuvia osia on usein hyvin kestävä, mutta ei täysin tuhoutumaton. Käyttö kuluttaa väistämättä osia loppuun – mutta mistä varaosat? Niiden saatavuus on vanhan teknologian akilleenkantapäätä. Huolto muuttuu hankalimmillaan tutkimusmatkaksi muinaisten varastojen ja unohdettujen asioiden maailmaan. Toisille tämä on seikkailu, mutta useimmille turhauttava ja odottamaton taival menneisyyden pimeään metsään katoavalla polulla.

Vanhoilla laitteilla on silti ihailijansa. Laitteet ovat usein nostalgiaa ja kuriositeetteja. Kaikelle löytyy keräilijänsä. Esimerkiksi Curta-merkkisiä mekaanisia taskulaskimia keräillään ympäri maapallon – ne päättyivät jopa William Gibsonin Pattern Recognition kirjaan. Kirjoituskoneilla on samoin oma omistautunut keräilijäkuntansa. Keräily on kuitenkin oma maailmansa, jon-

ka laeissa riittää pohdittavaa toiseen kirjoitukseen. Itseäni kirjoituskoneissa kiehtoo enemmän kirjoittamisen välittömyys. Teksti on heti fyysisesti paperilla, eikä sen lukeminen ole sähkökatkoista, akun varauksesta tai vaikkapa tulostimen mustekasetista kiinni. Tietysti mustenauha voi kuivua ja kirjoitusvirheitä ei saa (kätevästi) piiloon, mutta kirjoittamisen oheistarpeiston pelkistäminen mahdollisimman vähiin on ollut itselleni välillä suureksi avuksi.

Ja kun aikakausi hiljalleen vaihtuu omassa elämässä, on lohdullista tarkastella menneiden aikojen osasia ja todeta, että on niilläkin paikkansa.

“KOSKA KESÄRETKI UTRECHTIIN?”

Eräänä harmaana torstaina pieni joukko osakuntalaisia kokoontui lehtihuoneen pyöreään pöydän ääreen maistelamaan kappalaisen sinne tuomia luostarioluita. Kolme sorttia aitoja, munkkien tekemiä oluita sekä yksi faaraoiden suositelema Malmgård Emmer Tripel.

Oluista sanottua

“Sattuu sieluun. Paljon pahempi kuin Karjala.”

“En tiedä miksi Trippelit on hyviä, mutta ne nyt on kivoja.”

“8/10 = 4/5”

“Jatkoilla ryyppää mieluusti, eli ns. dokattava. Dokabiliteetti 4/5.”

“Aivan kamala. Pahempi kuin Karjala.”

“Optimaalinen vaaleaksi olueksi.”

“Voisi olla pahempikin. Perus Karjala.”

Pieni Puukello
ISSN 0359-1271

Julkaisija
Helsingin yliopiston
Karjalainen Osakunta

Päätoimittajat
Alina Riionheimo
alina.riionheimo@helsinki.fi

Toimitussihteeri
Emmi Puumalainen
emmi.puumalainen@helsinki.fi

Painopaikka
Picaset Oy, Helsinki

Painos
200

Toimituskunta
Kaisa Kortelainen
Santeri Matikka
Tatu Räsänen
Janne Kangaskesti

Ilmestyminen
Neljä kertaa vuodessa

**Pieni Puukello saa HYY:n
järjestölehtitukea.**

Kuvien oikeudet

Kansilehtien kuvat - Alina Riionheimo ja Aino Turunen

Osakunnat 375 - Juska Räsänen

Hetkiä Hollannissa - Janne Kangaskesti sekä Wikimedia commons: CumulusNL, Diliff, Arktos

Kielletty aikuisviihde sivusto - Wikimedia commons: Maurice Svay

Jaaritelma - Janne Kangaskesti

Koska kesäretki Utrechtiin? - Aino Turunen

Posti Green

**Hyvää joulua ja
onnellista uutta vuotta!**

